

“Avui faig 18 anys...”

48

Per un moment, tanco els ulls i entro en un univers de fantasia. Somio un món obert, empenedor, captivador, ple d'esperança i d'oportunitats, i molt llarg de dies i anys. Veig els meus projectes fer-se grans, i sense saber el perquè, em menjo el món.

L'ànima em demana gaudir de la vida, i fer tot allò que en vingui de gust: cantar, riure, ballar, caminar per altes muntanyes i seguir camins que em porten a les cales més tranquil·les, i rascar suaument la meva guitarra.

El cor em provoca a estar amb els meus amics i amigues, parlar, confiar en ells i aprendre a equivocar-me, sense fer, ni fer-me massa mal. Vull sentir sensacions i viure noves aventures.

L'harmonia em provoca seguir confiant i aprendre de la meva família. Vull seguir estirar-me al sofà de casa i escoltar música "a tope", sense que ningú em renyi. Vull seguir jugant amb el meu pare a jocs de taula, i guanyar jo. Vull seguir veient futbol, i cridar de nou, Campions! i engolir aquella esplèndida pizza de ma mare.

El desig m'aboca a tornar-me fort com les roques, a córrer, a saltar, a fer tot tipus d'esports, i a veure el meu cos jove, fort i atlètic. Això em farà sentir bé davant de tothom, i com no, davant les noies.

L'enyorança em provoca recordar de lluny aquells anys de la meva infància, i d'aprop el futur que m'envaeix de ple i estic impacient per afrontar-lo. Tinc vertadera necessitat per satisfer tanta gana de vida, tanta gana d'amor, tanta gana d'èxit en tot allò que faci.

Em sento jove i fort. Em sento persona!

A més, avui el meu pare m'ha felicitat i m'ha dit: Apa xaval, ara sí que ets gran! També la mare m'ha abraçat ben fort, i a cau d'orella em xiuxiueja, com qui no vol fer cap comentari: "el meu homenot!"... "però per a mi, encara ets el meu nen preferit"... I jo em quedo pensant i reflexionant... però no em queda temps, tot està a punt.

De sobte, em sento diferent. Veig al món que m'envolta, i em sento massa observat. Tothom em mira, fins i tot l'antic mirall de casa em diu: "apa xaval, ja ets gran". I m'observo, i sense enyorar gens la infància, somric.

...sento el soroll de la porta de l'habitació, obro els ulls i m'adono que no és pas un somni: en realitat, "avui faig 18 anys".